

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/110/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7124012707
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Michalanský
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2026:7124012707.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Michalanského a sudcov JUDr. Miroslava Baňackého, PhD. a JUDr. Miroslava Majerníka na verejnom zasadnutí konanom dňa 17. marca 2026 o odvolaní prokurátora a poškodeného A. A. proti rozsudku Mestského súdu Košice zo dňa 07.07.2025, sp. zn. 2T/48/2024, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku z a m i e t a odvolanie prokurátora a poškodeného A. A..

odôvodnenie:

Mestský súd Košice rozsudkom sp. zn. 2T/48/2024 zo dňa 7. júla 2025 podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodil obžalovaného B. C. spod obžaloby prokurátorky krajskej prokuratúry sp. zn. 2 Kv 10/22/8800 zo dňa 16. júla 2024 pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný.

Proti tomuto rozsudku prokurátor ako aj poškodený podali odvolanie, ktoré následne aj písomne odôvodnili.

Prokurátor vo svojom písomnom podaní odvolania poukázal na výsledky prípravného konania, ako aj na priebeh hlavného pojednávania, nakoľko má za to, že je jednoznačne preukázané, že skutok, ktorý je predmetom obžaloby sa stal, je trestným činom a spáchal ho obžalovaný spôsobom, ako je uvedený v obžalobnom návrhu, a že konanie obžalovaného naplnilo všetky znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Zo spáchania skutku obžalovaného usvedčujú najmä výpovede poškodeného A. A. a jeho kamarátov, svedkov udalostí D. E., F. A., D. G., svedkyne - poškodenej F. H. (matky poškodeného), záznam zo služby príslušníkov Policajného zboru z Obvodného oddelenia Policajného zboru Jasov zo dňa 29. marca 2022 v čase od 19:00 hod. do 07:00 hod. dňa 30. marca 2022, inštruktážny záznam predmetnej hliadky PZ, znalecký posudok č. 06/2022 znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia odvetvie traumatológia, výstup z informačného systému k GPS služobného motorového vozidla, kniha prevádzky dopravného prostriedku, videozáznam kamier Mestskej polície v obci Medzev a ďalšie zabezpečené listinné dôkazy, ktoré tvoria obsah vyšetrovacieho spisu.

Svedok poškodený A. A. ku skutku uviedol, že dňa 29. marca 2022 sa vo večerných hodinách, v čase okolo 21.00 hod., vracal s kamarátmi z „bufetu“ v Medzeve, pričom cestou domov prechádzali okolo policajného auta. Auto ich začalo pomaly nasledovať. Všetci sa zľakli a začali utekať smerom na kopec. On však bežal ako posledný a pri kríkoch ho dobehol policajt - spolujazdec z policajného auta a zhodil ho na zem. Policajt ho kopal a udieral päťami do tváre. Bitka trvala pár minút a on sa kryl rukami, potom ho policajt nechal ležať na mieste a odišiel s autom preč. Policajta, ktorý ho napadol, opísal ako

vyššieho, plešatého s odstávajúcimi ušami. Domov mu pomohli dôjsť kamaráti. Dôvod, prečo ho policajt zbil, nepozná.

Svedkyňa poškodená F. H., matka poškodeného A. A., ku skutku uviedla, že dňa 29. marca 2022 syna A. A. v nočných hodinách priniesli domov kamaráti, pričom tento bol zranený a držal si hlavu. Jej vtedy syn uviedol, že spadol, preto mu zavolała záchranku. Až neskôr jej syn povedal, že ho zbil policajt, pričom utrpel zlomeninu lebky.

Svedkyňa poškodená D. D. I., zástupkyňa zdravotnej poisťovne Dôvera a.s., predložila vyčíslenie nákladov na zdravotnú starostlivosť o poškodeného A. A. a uplatnila náhradu škody v trestnom konaní vo výške 3.338,12 EUR.

Svedok D. E. ku skutku uviedol, že večer keď sa stal skutok, išiel s kamarátmi D. C., F. A. a A. A. do bufetu Mariola v Medzeve. Dali si tri malé alkoholické pívá a okolo 21.00 hod. išli domov z baru, v tom uvideli policajné auto, v ktorom sa policajti hrali s mobilmi. S kamarátmi sa ďalej rozprávali o futbale, nevenovali pozornosť policajtom, ani keď išli okolo policajného auta. Keď sa od nich vzdialili, všimol si, že policajti idú za nimi, pridávali plyn, pričom počul hanlivú výzvu „stojte degeši“. Vtedy sa zľakli a začali utekať, on sám sa ukryl do kríkov. Kým bežal, opakovane sa otáčal a videl, ako z policajného auta vystúpil spolujazdec a utekal za nimi, dobehol A. A. a sotil ho na zem, pričom videl aj ako ho raz kopol. Policajta, ktorý napadol poškodeného A. A., opísal ako vyššieho, plešatého s odstávajúcimi ušami. Ďalej už nevidel, len počul, ako A. kričí, že ho má nechať, že nič neurobil. Potom videl, ako policajné auto odchádza a preto išli s kamarátmi po Patrika, ktorý ležal na zemi a sťažoval sa, že ho bolí hlava, kde mal aj „dieru na čele“.

Svedok D. C. vo svojej výpovedi potvrdil, že večer, keď došlo k spáchaniu skutku, bol s kamarátmi D. E., F. A. a A. A. v bufete Mariola v Medzeve, kde si dali tri malé alkoholické pívá a v čase o 21.05 hod. išli domov. Vyšli z baru, kde už stálo policajné auto, pričom policajti mali v rukách mobily. S kamarátmi sa rozprávali o futbale, keď išli okolo policajného auta. Následne na nich jeden z policajtov hanlivo zakričal „stojte degeši“, a policajné auto sa rozbehlo za nimi. Oni sa zľakli a začali utekať. Skryl sa do kríkov. Ďalej už nič nevidel, len počul ako A. kričí, že ho má nechať, aj plakal. Potom videl, ako policajné auto odchádza a preto išli s kamarátmi po A., ktorý ležal na zemi, odviekli ho domov. Videl, že je zranený, mal červenú hlavu a na čele „jamku“.

Svedok F. A. potvrdil, že večer keď sa stal skutok bol s A. A., D. C. a D. E. v bufete Mariola v Medzeve, kde vypili po tri malé pívá a okolo 21.00 hod. sa pobrali domov, kde po ceste stretli policajtov, ktorí sedeli v policajnom aute a hrali sa s mobilmi. Prešli okolo nich a boli na pol ceste domov, keď sa za nimi rozbehlo policajné auto, utekali pred ním a skryli sa v kríkoch, odtiaľ nič nevidel, ani nepočul (má zlý sluch). Potom išiel za kamarátmi a našli A. A. ležať na zemi s „dierou“ v čele, ktorý tvrdil, že ho zbil policajt.

Svedok práp. J. D. bol v čase incidentu vodičom služobného motorového vozidla, ktoré hliadkovalo v obci Medzev a okolí, pričom uviedol, že nezaznamenal žiadnu podozrivú skupinu prechádzajúcu sa popri služobnom motorovom vozidle, aj to, že by z vozidla vystupovali.

Svedok D. G., prevádzkovateľ krčmy Mariola v Medzeve, uviedol, že v deň keď sa mal stať skutok, bol v bare až do záverečnej. Večer tam prišiel A. A. aj s kamarátmi, hrali šípky, karty a rozprávali sa, správali sa triezvo. Z baru odchádzali okolo 21.00 hod., asi domov, ale naisto nevie. Ďalej nič nevidel, len počul, že A. mal zbiť policajta.

Svedkovia K. C. a A. C. obaja uviedli, že poškodený A. A. bol večer, keď sa mal stať skutok v bare Mariola, kde sa správal slušne a slušne aj odišiel domov, spolu so svojimi kamarátmi.

Zo záverov znaleckého posudku znalca MUDr. Ľuboša Tomčovčíka, PhD., z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia a úrazová chirurgia č. 5/2024 vyplýva, že poškodenému A. A. bola zdiagnostikovaná trieštivá zlomenina pravej čelovej kosti v oblasti prednej steny pravej čelovej dutiny s vpáčením a posunom úlomkov do čelovej dutiny a prasklina - nalomenie hornej steny pravej očnice. K mechanizmu vzniku oboch zranení znalec uviedol, že mohli vzniknúť jedným úderom tupým tvrdým zaobleným predmetom s vyčnievajúcou časťou. Intenzita úderu bola veľká až mimoriadne veľká. Takéto zranenia mohli vzniknúť v dôsledku jedného kopnutia nohou obutou do pevnej tvrdej obuvi („kanady“)

alebo jedným úderom päšťou do pravej čelovej oblasti nad okom. Uvedené zranenia teda mohli vzniknúť tak ako uvádza poškodený. Rovnako však mohli tieto zranenia vzniknúť aj náhodným pádom na vyčnievajúci predmet - napríklad kameň. Doba liečenia takéhoto zranenia je 35 dní, pričom je závažne narušený a sťažený obvyklý spôsob života poškodeného. Skutočná doba liečenia však presiahlo túto dobu v dôsledku nesprávne a oneskorene stanovenej liečby.

Previerkou výpovede na mieste sa zistili skutočnosti zhodné s výpoveďou všetkých svedkov a poškodeného.

Zo záznamu zo služby príslušníkov Policajného zboru z Obvodného oddelenia Policajného zboru Jasov zo dňa 29. marca 2022 v čase od 19:00 hod. do 07:00 hod. dňa 30. marca 2022, bolo zistené, že v danom dni a čase mali službu v služobnom obvode L.. B. C. (ČOZ: 307858) - veliteľ hliadky a práp. E. J. D. (ČOZ 313210) - člen hliadky a súčasne vodič. Službu vykonávali služobným motorovým vozidlom s číslom REČ: E., ktoré bolo identifikované ako Hyundai ix35, pričom vozidlo nie je vybavené monitorovacím systémom AVL alebo informačným systémom SOITRON.

Z inštruktážneho záznamu predmetnej hliadky PZ bolo zistené, že hliadka v zložení npráp., B. C. a práp. E. J. D. sa v čase od 21:00 hod. do 23:00 hod. v obci Medzev, Vyšný Medzev a Štós mala zamerať na bežný výkon služby na služobnom motorovom vozidle s REČ: B-078518. Ako veliteľ hliadky je tu uvedený npráp. B. C. a ako vodič služobného motorového vozidla a zároveň člen hliadky je uvedený práp. E. J. D..

Z knihy prevádzky dopravného prostriedku vyplýva, že vodičom služobného motorového vozidla s číslom REČ: E., ktoré bolo identifikované ako Hyundai ix35, bol J. D.. Z toho je teda zrejmé, že spolujazdcom musel byť npráp. B. C., čo napokon potvrdil aj J. D. vo svojej výpovedi.

Zo záznamu z kamerového systému mestskej polície v Medzeve je vidieť, že v čase o 20:57 hod. služobné motorové vozidlo označené príslušnosťou k polícii sa pohybuje smerom preč od kamery v smere na ul. Štóska, pred budovou miestneho úradu sa otáča a vracia späť smerom na obec Jasov. Zo záznamu je možné rozoznať služobné motorové vozidlo zn. Hyundai ix35, evidenčné číslo vozidla nebolo čitateľné.

Na druhom videozázname kamera zachytáva priestor na ul. Štóskej v Medzeve pred miestnym úradom, v čase o 21:05 hod. vidieť služobné motorové vozidlo označené príslušnosťou k Policajnému zboru, ako sa pohybuje smerom preč od kamery v smere obce Štós, pričom z cesty odbáča vľavo do dvora miestneho úradu v Medzeve. Následne v čase o 21:06 hod. z dvora vychádza na ul. Štóska a vracia sa späť smerom na obec Jasov. Zo záznamu je možné rozoznať služobné motorové vozidlo s príslušnosťou k Policajnému zboru Hyundai ix35, evidenčné číslo vozidla nie je čitateľné.

Z výstupu z informačného systému Policajného zboru k pohybu služobného motorového vozidla dňa 29. marca 2022 v čase od 20.05 do 23.17, ktorého posádku tvoril npráp. B. C. a J. D. vyplynulo, že vozidlo Hyundai ix35 s REČ: E. sa v čase o 21:05 hod. pohlo z miest Mariánskeho námestia a ul. Štóskej pri Miestnom úrade v Medzeve a v čase o 21:12 hod. ukončilo jazdu na ul. Kováčskej v Medzeve, podľa priloženej mapy sledujúcej pohyb vozidla, zaparkovalo presne na mieste ul. Kováčska pri moste za továrňou tak, ako uvádzali všetci vo veci vypovedajúci. Aj podľa zabezpečených videozáznamov z kamier Mestskej polície bolo predmetné služobné motorové vozidlo Policajného zboru Hyundai ix35 zaznamenané, ako v čase o 21:05 hod. odchádza v smere na Jasov, pričom v miestach ul. Kováčskej už mimo dosahu kamery zabočilo na ul. Kováčsku smerujúcu do osady, kde zaparkovalo za miestnou továrňou.

Následne ďalšia zaznamenaná jazda predmetným služobným motorovým vozidlom je zachytená v čase o 21:46 hod., kedy sa vozidlo pohlo smerom k osade, teda po ceste vedúcej poza miestnu továreň k osade, vozidlo sa však zhruba v polovici cesty na osadu otočilo, vrátilo sa späť na hlavnú cestu v obci Medzev a pokračovalo do obce Jasov, kde jazdu v čase o 21:53 hod. ukončilo. V čase od 21:57 hod. sa už predmetné služobné motorové vozidlo pohybovalo medzi obcami Zlatá Idka a Jasov.

Z uvedeného je zrejmé, že skutok sa mal stať v čase po 21:12 hod., kedy služobné motorové vozidlo bolo zaparkované s posádkou práp. E. J. D. a npráp. B. C. na ul. Kováčskej v Medzeve pri továrni (podľa

videozáznamu mestskej polície sa pohlo v čase o 21:06 hod. od miestneho úradu smerom na Jasov, teda v smere na ul. Kováčsku v Medzeve), kde ich aj všetci štyria svedkovia idúc pešo okolo videli sediac vo vozidle so zapnutými mobilnými telefónmi. Konkrétne ku skutku došlo v čase medzi 21:46 hod. až 21:57 hod., kedy sa uvedené služobné motorové vozidlo pohlo z miesta, kde bolo zaparkované a vyrazilo smerom na osadu v čase, kedy sa uvedenou trasou práve pohyboval poškodený A. A. s kamarátmi. Následne aj súhlasí trasa s výpoveďami, kde sa uvádza, že predmetné motorové vozidlo polície po tom, čo do neho nasadol spolujazdec, sa otočilo a šlo späť do mesta Medzev, podľa GPS na obec Jasov.

Napriek takto preukázanému skutkovému stavu má prvostupňový súd pochybnosti ohľadom mechanizmu vzniku zranení poškodeného a času ich vzniku, pričom konštatuje aj dôvodné pochybnosti o vierohodnosti výpovede poškodeného aj svedkov D. C., F. A. a D. E..

Čo sa týka pochybností súdu ohľadom mechanizmu vzniku zranení poškodeného A., poukazuje súd predovšetkým na výpoveď poškodeného, ktorý opisuje intenzívny útok policajta voči jeho osobe, ktorý mal trvať niekoľko minút a cituje aj poškodeného, že ho mal policajt „kopať do hlavy ako do lopty“, pričom ak by tomu tak bolo, podľa názoru súdu by musel poškodený utpieť oveľa závažnejšie zranenia. Zároveň súd vyslovil pochybnosť, že by svedok D. E. mohol pri viditeľnosti do 2 metrov vidieť útok na poškodeného. Na rovnaké skutočnosti a na bezdôvodnú obavu poškodeného o pocity svojej matky poukazuje súd aj v súvislosti so svojim tvrdením o pochybnostiach o dôveryhodnosti poškodeného a svedkov, pričom tu len sucho skonštatuje, že medzi ich výpoveďami boli zistené rozpory, avšak už bez ich konkretizácie.

V tejto súvislosti upozorňuje a pripomína prokurátor dôležitú skutočnosť, ktorá má všeobecnú platnosť a to, že uchovanie pamäťových stôp u svedka nie je večné, pričom pamäťové schopnosti svedkov bývajú individuálne, preto oddiaľovanie realizácie svedeckej výpovede pred konajúcim súdom nesie so sebou možnosť ich narušenia a s ním spojené riziko devalvácie dôkaznej situácie. Skutok sa mal stať 29. marca 2022, pričom poškodený a svedkovia vypovedali na hlavnom pojednávaní až 5. februára 2025 a 9. apríla 2025, teda po uplynutí troch rokov od popisovanej udalosti. Vzhľadom na limity ľudskej pamäte, ktorej schopnosti sú navyše u každého jednotlivca individuálne, je prirodzené a logické, že si po uplynutí niekoľkých rokov svedok nevybaví udalosť celkom identicky a do všetkých jej podrobností. Treba zdôrazniť, že vzhľadom na uvedené okolnosti je pravdepodobné, že nepresnosti a rozpory vo výpovediach poškodeného a svedkov mohli mať svoj pôvod práve aj v časovom odstupe realizácie ich výpovedí od vyšetrovanej udalosti. V neposlednom rade treba poukázať na všeobecne preukázaný vedecký poznatok, že vnímanie ako prvotný pamäťový proces, v rámci ktorého človek prijíma a spracováva informácie, je výberové. Výberovosť vnímania znamená, že nie všetky informácie, ktoré človek v rámci nejakej prežitej udalosti vnímal, aj ďalej spracováva, pamäť človeka totiž pracuje s tými informáciami, ktoré si vedomie vyberie na ďalšie spracovávanie ako dôležité. Na tomto mieste poukazuje prokurátorka aj na to, že podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu, rozpory v drobných detailoch nie sú dostatočným dôvodom na vyslovenie nedôveryhodnosti svedeckej výpovede, takýto záver opodstatňujú iba závažné rozpory (obdobne pozri napr. uznesenie najvyššieho súdu č. k. 5To 8/2014 z 23. októbra 2014 v spojení s jeho uznesením č. k. 1 TdoV 3/2016 z 8. novembra 2017). Zvlášť, keď sa svedok vyjadruje k udalostiam starým niekoľko rokov, nie sú rozpory v drobných detailoch dostatočným dôvodom na konštatovanie nedôveryhodnosti jeho výpovede.

K záverom prvostupňového súdu vyslovených vo svojom rozsudku, kde poukazuje na skutočnosť, že žiadny zo svedkov neopisuje napadnutie poškodeného v takej intenzite, ako to opisuje poškodený, pričom zodpovedajúce zranenia nevyplývajú ani zo znaleckého posudku, poukazuje na vykonané svedecké výpovede, z nich je zrejmé, že poškodený aj svedkovia opisujú tie časti útoku, ktoré vnímali zhodne, uvádzajú, že po tom, ako vyšli z krčmy a smerovali domov, ich nasledovali policajti na policajnom aute, následne odstavili služobné motorové vozidlo a vystúpil spolujazdec, ktorý ich naháňal, až dobehol A. A., zhodil ho na zem a tu bolo počuť zvuky bitky, aj to, ako A. A. prosí nech už prestane, pričom keď sa policajti vzdialili, našli A. A. ležiaceho na zemi s poranením hlavy.

Zo znaleckého posudku doc. MUDr. Radoslava Morochoviča PhD. z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia a traumatológia, č. 06/2022 vyplýva, že poškodený utrpel zranenia - zlomeninu prednej steny pravej čelovej dutiny s vpáčením, posunom úlomkov, nalomenie hornej steny pravej očnice. Mechanizmom vzniku bol pravdepodobne jeden náraz/úder strednej až vyššej intenzity do pravej časti čela hlavy, zranenia mohli vzniknúť jedným kopcom do oblasti čela. Vzhľadom na absenciu ďalších

zranení na tele poškodeného nie je možné vyjadriť sa, či boli použité opakované údery a kopance. Z takto zabezpečeného znaleckého posudku je zrejmé, že zranenia A. A. mohli vzniknúť skutočne tak, ako to opisuje poškodený a svedkovia.

Takto opisované udalosti poškodeným a svedkami sedia aj v porovnaní s citovaným znaleckým posudkom K prípadným drobným rozporom vo svedeckých výpovediach poukazujem na výberovosť vnímania, tak ako je opísané vyššie. Za okolnosti, keď udalosti mali byť vnímané viacerými osobami a mali viacero fáz, domnievať sa, že všetci zúčastnení si zapamätajú všetky okolnosti prežitej udalosti úplne identicky a komplexne, je nereálne. V neposlednom rade upozorňuje prokurátor, že podľa ustálenej judikatúry rozpory v drobných detailoch nie sú dostatočným dôvodom na vyslovenie nedôveryhodnosti svedeckej výpovede.

Avšak vzhľadom na to, že prvostupňový súd nepoukázal bližšie na konkrétne nepresnosti vo výpovediach poškodeného a svedkov, iba skonštatoval ich existenciu je zrejmé, že sa s nimi nezaoberal do hĺbky, ktorú vyžaduje ustálená judikatúra k takýmto záverom.

Ku skutočnosti, že poškodený neopoznal obžalovaného pri rekognícii, uvádza, že rekognícia nie je jediným prostriedkom na zistenie totožnosti páchatela, pričom v konkrétnom prípade sa k ustáleniu osoby páchatela skutku dospelo na základe svedeckých výpovedí a listinných dôkazov, ktoré preukazovali, že páchatelom bol spolujazdec v služobnom motorovom vozidle polície.

K pochybnostiam súdu ohľadom času spáchania skutku, ktoré bolo odôvodnené poukázaním na niektoré údaje o pohybe motorového vozidla, v porovnaní s časovým údajom poškodeného a svedkov o odchode z pohostinstva a s časovým údajom, po ktorý mala trvať bitka podľa poškodeného (5 až 10 min.) poznamenáva, že v tomto smere nepovažuje za pravdepodobné, že útok na poškodeného mal naozaj trvať 5 až 10 minút, nesvedčí o tom ani opis útoku poškodeným ani svedkami, ani nekorešponduje čas s utrpenými zraneniami a ich mechanizmom vzniku tak, ako to uviedol znalec. Predpokladá, že ide o osobitosť vnímania udalosti poškodeným, ktorý v čase bitky zrejme nesledoval čas a teda nemal ani k dispozícii objektívny časový údaj. Sám vo výpovedi uviedol, že útok trval krátko, pričom dodal, že 5 až 10 minút. Tieto dva údaje sa zákonite vylučujú, pretože krátky útok rozhodne nemôže byť v trvaní 5 až 10 minút. Neskôr už uvádzal čas 5 až 6 minút. Je na mieste sa domnievať, že vzhľadom na prežitú stresovú situáciu, keď bol poškodený napadnutý, nebol schopný objektívne vnímať plynutie času.

Zároveň uvádza, že pri tak podrobne zadokumentovanom pohybe služobného motorového vozidla, ako tomu bolo v tomto prípade, bolo preukázané, že výpovede poškodeného a svedkov súhlasia s objektívne preukázanými skutočnosťami o pohybe motorového vozidla, ako aj so závermi znaleckého posudku znalca z odvetvia zdravotníctvo a farmácia.

Vzhľadom na skutočnosť, že poškodený aj svedkovia, ktorí napadnutie videli, jednoznačne tvrdia, že A. A. napadol spolujazdec zo služobného motorového vozidla s číslom REČ: E., ktoré bolo identifikované ako Hyundai ix35, považuje za preukázané, že skutku sa dopustil obžalovaný, ktorý svojím konaním naplnil znaky skutkovej podstaty prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Prvostupňový súd niektoré dôkazy hodnotil len čiastočne, niektoré nehodnotil vôbec a takisto ich nehodnotil so starostlivým uvážením všetkých okolností prípadu jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach.

Z uvedených dôvodov navrhuje podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušiť napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátiť vec prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Poškodený cestou splnomocnenca v podanom odvolaní uviedol, že rozsudok je nepreskúmateľný a nesprávny. Súd prvého stupňa podľa poškodeného zabudol v rozsudku dodať, že všetci svedkovia označili za útočníka príslušníka polície, pričom zotrvali na svojich usvedčujúcich výpovediach, čo potvrdili aj pri previerke výpovede na mieste a na hlavnom pojednávaní. Obžalovaný ani voči jednému zo svedkov nevzniesol námietku, že nehovoria pravdu. Súd prvého stupňa pri hodnotení znaleckého posudku znalca a jeho výpovede vybral len pochybný pád na zem a úder do jeho hlavy o nejaký nestotožnený obľý kameň, pričom ďalší spôsob zranenia udávaný znalcom, ktorý sa zhodoval s tvrdením poškodeného

nebral do úvahy. Nebral do úvahy, že aj lekárom pri prvotnom ošetrení v nemocnici uviedol, že ho napadol policajt a dostal údery a kopance do hlavy. Podľa poškodeného by bolo neuveriteľné hrdinstvo a odvaha od neho a svedkov, aby si vymysleli napadnutie a zbite zo strany policajta, ktorého verzia o pohybe vozidla a jeho nevystúpenia z vozidla potvrdzuje iba svedok D., vodič policajta, ktorý sa s ním v aute nachádzal, ale toto tvrdenie nepotvrdzuje ani informačný systém zo služobného vozidla zo sporného dňa. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je nepreskúmateľné, nespravodlivé a bráni poškodenému uplatniť si úspešne voči obžalovanému, ktorý mu ublížil na zdraví svoj nárok.

Obžalovaný vo svojom písomnom vyjadrení prostredníctvom obhajcu uvádza nasledovné.

Nesúhlasil s názorom prokurátorky, že rozsudok je nezákonný. Súd vyhodnotil všetky dôkazy, ktoré boli vykonané v priebehu trestného konania. Predmetná vec sa nemala dostať ani do štádia vznesenia obvinenia, nie to ešte na prejednanie pred súd, čomu zodpovedá i vágna skutková veta obžaloby, pričom i samotné odôvodnenie obžaloby je vzájomne rozporné a nelogické. Vo vzťahu k jednotlivým námietkam prokuratúry uvádza, že Mestský súd Košice dospel na základe vykonaného dokazovania k legitímnemu a náležite odôvodnenému záveru o absencii naplnenia subjektívnej a objektívnej stránky skutkovej podstaty obžalovaného trestného činu.

Podané odvolanie prokuratúry je vyslovene účelové a stavia iba na čiastočnom a tendenčnom hodnotení dôkazov, pričom rezignuje na akékoľvek rešpektovanie základných zásad trestného konania, konkrétne zásady in dubio pro reo a zásady voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku).

Aj napriek tomu, že sú niektoré časti výpovedí svedkov uvedené účelovo v odvolaní, každá z týchto výpovedí bola v podstatných častiach negovaná buď vlastnou výpoveďou svedka v inej časti, výpoveďou iného svedka alebo vykonaným dôkazom.

Z výpovedí svedkov vyplýva viacero nezrovnalostí, ba až absurdít, ktoré nedávajú žiaden zmysel:

- svedkovia a poškodený mali utekať pred policajtmi, hoci podľa ich tvrdení nič neurobili, nikdy nemali problém s policajtmi
- niektorí svedkovia bežali do kopca niekoľko minút, avšak podľa vyjadrenia boli od poškodeného 5 - 15 m, hoci tento mal ležať na zemi
- napriek viditeľnosti v rozsahu maximálne 2 metrov v hustom poraste, svedkovia videli veci na vzdialenosť 10 metrov a viac, hoci následne potrebovali svetlo z mobilného telefónu, aby niečo videli
- poškodený mal podľa niektorých svedkov krváčať z úst, čo však nie je zaznamenané v žiadnej lekárskej správe, ale ani toto nepotvrdil ani poškodený napriek tomu, že svedkovia doniesli zraneného poškodeného domov, nikto rodičom poškodeného neoznámil, že došlo k napadnutiu zo strany policajta trestné oznámenie bolo podané až o niekoľko dní
- podľa výpovede jedného svedka mali vystúpiť zo SMV dvaja policajti
- existuje tu taktiež rozpor s časmi, ktoré uvádzajú 4 svedkovia s časom spáchania skutku poškodený tvrdí, že nemohol vykonávať žiadnu činnosť, hoci už 23.4.2022 hral podľa súpisu futbalového klubu MFK Spartak Medzev futbal.

Ospravedlňovanie výpovede poškodeného zo strany prokuratúry, že z dôvodu prežitej traumy inak vnímal čas je však vyvrátené aj jeho „presvedčivými“ tvrdeniami o tvrdom útoku, kde mal byť kopaný a udieraný päťou do celého tela, ale najmä do hlavy, čomu nezodpovedá žiadne zranenie. Tu je potrebné opätovne prízvukovať, že výrok uznesenia o vznesení obvinenia bol v priebehu konania menený tak, aby zodpovedal len tomu, čo bolo preukázané, teda jednému izolovanému zraneniu tzv. poškodeného.

Vo veci bola vykonaná neúspešná rekognícia, kde údajný páchatel trestného činu nebol opoznaný, hoci svedkovia tvrdili, že domnelého páchatela budú vedieť identifikovať. Ani popis človeka, ktorý mal byť zaznamenaný nezodpovedal mojej osobe.

Naviac z úradného záznamu zo dňa 6.4.2025 vyplýva konštatácia, že Ul. Kováčová nie je osvetlená, rovnako ani príľahlý kopec. Sú tam husté náletové kroviny. Miesto je bez osvetlenia, citujem:... „počas tmy nie možné na kopec prejsť a rozpoznať akékoľvek predmety v blízkom okolí“ Následne tento úradný záznam uvádza, že ak by bol niekto vo vzdialenosti 2 metrov a viac, tak by bolo obtiažne ho vôbec zaregistrovať. Je sporné akékoľvek vyjadrenie svedkov, ktorí mali niečo vidieť.

Vo vzťahu k motorovému vozidlu je nepopierateľne preukázané, kde služobné motorové vozidlo stálo, je preukázané, že cestou do osady zastalo až pred začiatkom osady, kde sa otočilo a následne išlo do obce Jasov - Počkaj. Uvedený pohyb bol vykonaný v časovom úseku od 21:46 hod, do 21:53 hod., teda za 7 min. V tomto časovom úseku reálne nie je možné, aby okrem toho, že SM V prešlo hliadkovou rýchlosťou, čo je 20 km/h, k rómskej osade a späť k východnému bodu a následne k obci Jasov - Počkaj, ktorá je vzdialená takmer 4 km od obce Medzev a ešte aby medzitým došlo i k útoku, ktorý mal trvať 5-6 minút alebo vôbec akémukoľvek útoku, kde by mal policajt ešte naháňať poškodeného. Obžaloba neuniesla dôkazné bremeno vo vzťahu k príčinnej súvislosti medzi údajným konaním mojej osoby ako obžalovaného a následkom na strane poškodeného.

Súd prvého stupňa správne založil svoje rozhodnutie na náleze a závere súdneho znalca. Znalec v posudku explicitne konštatoval pochybnosti, keď uviedol, že nie je možné so stopercentnou istotou vylúčiť iný mechanizmus vzniku zranenia.

Právny dôsledok pochybností, táto znalecky konštatovaná pochybnosť je neprekonateľnou prekážkou pre vyslovenie viny. Tvrdenie prokurátorky, že prvostupňový súd nesprávne interpretoval znalecký posudok, je paušálne a nekonkrétne. Odvolanie neuvádza, ktorým novým, relevantným a nepochybným dôkazom by bolo možné existujúce kauzálne pochybnosti ex post konvalidovať. Tým pádom odvolanie nerešpektuje požiadavku materiálnej pravdy v trestnom konaní, ktorá vylučuje odsúdenie založené na iba „vysoké pravdepodobnosti“, ktorá ani v tomto prípade neexistuje vzhľadom na vykonané dôkazy a ich súvislosti.

Poškodený v trestnom oznámení konkretizoval, že napadnutie trvalo 5-10 minút, kde ho páchatel kopal nohami, kopal ho do tváre a hlavy, nevedel uviesť koľko krát, ale malo ísť o mnohonásobné údery a kopy. Vo výpovedi zo dňa 11.04.2022 uviedol, že bitka trvala 5 alebo 6 minút, kde ho páchatel kopal ako do lopty, úder mu dával do tváre.

Znalec konštatoval v znaleckom posudku, že mechanizmom zranenia bol najpravdepodobnejšie jeden náraz/úder strednej až vyššej intenzity do pravej časti čela hlavy, čomu zodpovedá i úder pri páde o kameň. Poškodený nemal žiadne obranné, ale ani iné zranenia. Je preto absolútne vylúčené, že by došlo k útoku, ktorý by trval niekoľko minút: bez toho, aby došlo i k iným zraneniam. S poukazom na výpoveď znalca, ktorý uviedol, že k zraneniam by nemuselo dôjsť vtedy, ak by útok nebol intenzívny, je vylúčená takáto verzia, nakoľko sám znalec uviedol, že pokiaľ by šlo o útok, musel dosahovať strednú až vyššiu intenzitu. Pri niekoľkominútovom útoku by tak došlo k ďalším zraneniam. Tu pripomenul, že sám poškodený tvrdil, že bol bitý päšťami, pričom páchatel mal mať taktické rukavice s výstužou a mal byť aj kopaný ako do lopty. Upriamil pozornosť súdu na skutočnosť, že expertízou neboli zistené žiadne stopy na zaistených topánkach policajtov, ktoré by mohli spojiť policajtov s útokom na poškodeného. Bezprostrednou lekárskou prehliadkou policajtov neboli zistené ani zranenia policajtov na rukách, ktoré by mohli preukazovať, že došlo k nejakým úderom.

Prokuratúra v podanom odvolaní opakovane žiada, aby odvolací súd Súd prvého stupňa sa vyčerpávajúcym spôsobom vysporiadal s každým vykonaným dôkazom, poukázal na rozpory vo svedeckých výpovediach a dospel k záveru, že ich hodnota nedosahuje prah nepochybnosti nutný na preukázanie viny obžalovaného.

Odvolanie prokuratúry opakuje naratív obžaloby, pričom ignoruje analytickú prácu samosudcu. Odvolací súd nie je povolaný k tomu, aby mechanicky preberal skutkové závery obžaloby len preto, že s nimi prokuratúra nesúhlasí. Ak je rozhodnutie súdu prvého stupňa logické, konzistentné a neporušuje zásady hodnotenia dôkazov, musí byť zachované.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, ktoré jednoznačne negujú relevanciu argumentov uvedených v odvolaní prokuratúry a potvrdzujú procesnú a hmotnoprávnú správnosť napadnutého rozsudku navrhujem aby Krajský súd v Košiciach odvolanie prokuratúry zamietol ako nedôvodné.

Na podklade odvolania prokurátora a poškodeného krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné.

Odvolačný súd po preskúmaní veci v rozsahu danom podaným odvolaním prokuratúry a poškodeného dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je zákonný, vecne správny a presvedčivo odôvodnený. Zo spisového materiálu jednoznačne vyplýva, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, pričom jednotlivé dôkazy nehodnotil izolovane, ale v ich vzájomných súvislostiach, v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvého stupňa sa detailne zaoberal výpoveďou poškodeného A. A., ako aj výpoveďami svedkov D. E., D. C., F. A. a ďalších osôb, ktorých výpovede prokuratúra v odvolaní považuje za usvedčujúce, pričom tieto výpovede porovnával medzi sebou a konfrontoval ich s objektívnymi dôkazmi, najmä so znaleckými posudkami, časovými údajmi o pohybe služobného motorového vozidla a záznamami o svetelných a terénnych podmienkach na mieste skutku. Súd prvého stupňa pritom identifikoval rozpory, ktoré sa netýkali iba okrajových detailov, ale zasahovali samotné jadro skutkového deja, a to najmä pokiaľ ide o priebeh a intenzitu údajného útoku, jeho časové trvanie, možnosti reálneho vizuálneho vnímania udalosti svedkami a správanie poškodeného a svedkov bezprostredne po udalosti.

Pokiaľ ide o výpoveď poškodeného A. A., odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že jeho opis skutku, podľa ktorého mal byť niekoľko minút opakovane udieraný päťami a kopaný do hlavy „ako do lopty“, nie je v súlade s objektívne zisteným rozsahom zranení. Zo znaleckých posudkov totiž vyplýva, že poškodený utrpel jedno izolované zranenie - zlomeninu čelovej kosti pričom znalci výslovne uviedli, že mechanizmom vzniku bol s najväčšou pravdepodobnosťou jeden náraz alebo úder strednej až vyššej intenzity, pričom tento mechanizmus nevylučuje ani alternatívnu možnosť vzniku zranenia v dôsledku pádu na vyčnievajúci predmet. Absencia akýchkoľvek ďalších poranení, najmä obranných zranení na rukách, iných poranení hlavy alebo tela, je v príkrom rozpore s verziou poškodeného o niekoľkokrát intenzívnom fyzickom útoku. Odvolací súd považuje za podstatné, že znalecké závery neposkytujú istotu o mechanizme vzniku zranenia, ale ponechávajú rozumný priestor pre alternatívny priebeh udalostí, čo má v trestnom konaní zásadný význam.

Pokiaľ ide o svedecké výpovede D. E., D. C. a F. A., súd prvého stupňa správne poukázal na ich vzájomné rozpory a vnútorné nelogickosti. Títo svedkovia síce zhodne uvádzali, že mali pred policajtni utekať, avšak zároveň tvrdili, že nič neporušili a nikdy predtým nemali problémy s políciou, čo je samo osebe nelogické a oslabuje presvedčivosť ich výpovedí. Z ich výpovedí zároveň vyplývajú zásadné nezrovnalosti ohľadom vzdialeností a možností pozorovania udalostí, keďže niektorí svedkovia uvádzali, že boli od poškodeného vzdialení niekoľko metrov, pričom zároveň opisovali konkrétne detaily útoku, hoci z úradného záznamu a vykonaného dokazovania vyplýva, že miesto skutku nebolo osvetlené, bolo pokryté hustými krovinami a že už pri vzdialenosti presahujúcej približne dva metre bolo v nočných podmienkach objektívne obtiažne rozpoznať osoby či ich konanie. Tieto skutočnosti zásadne spochybňujú vierohodnosť tvrdení svedkov o tom, čo mali údajne vidieť.

Súd prvého stupňa tiež správne poukázal na rozpory v časových údajoch uvádzaných jednotlivými svedkami, ktoré nie sú v súlade ani navzájom, ani s objektívne preukázaným pohybom služobného motorového vozidla, z ktorého vyplýva, že v časovom úseku, ktorý svedkovia a poškodený označujú ako čas skutku, by nebolo reálne možné uskutočniť nimi popisovaný niekoľkokrát intenzívny útok a zároveň realizovať zaznamenaný pohyb vozidla. Významným hodnotiacim kritériom je aj správanie poškodeného a svedkov po udalosti, keď napriek tvrdeniam o závažnom policajnom útoku nebola vec bezprostredne oznámená rodičom poškodeného, ani orgánom činným v trestnom konaní a trestné oznámenie bolo podané až s časovým odstupom, čo súd prvého stupňa oprávnene zohľadnil pri posudzovaní vierohodnosti výpovedí.

Argumentácia prokuratúry, ktorá tieto rozpory vysvetľuje časovým odstupom a prirodzenými pamäťovými nepresnosťami svedkov, je síce v rovine všeobecných psychologických úvah správna, avšak v predmetnej veci nepostačuje na odstránenie pochybností, keďže zistené rozpory sa netýkajú iba drobných detailov, ale základných okolností skutkového deja, vrátane samotného mechanizmu vzniku zranenia, priebehu útoku a možnosti jeho vnímania. Odvolací súd sa preto stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že vykonané dôkazy netvorí uzavretý a logicky konzistentný dôkazný reťazec, ktorý by vylučoval rozumné pochybnosti o vine obžalovaného. Zásada in dubio pro reo pritom nepredstavuje formálnu prekážku odsúdenia, ale základný princíp trestného práva, podľa ktorého nemožno osobu uznať vinnou, pokiaľ skutkový stav nebol preukázaný s istotou. Odvolací súd zdôrazňuje, že trestné

právo nepripúšťa odsúdenie ani na základe veľmi vysokej miery pravdepodobnosti, pokiaľ existujú rozumné pochybnosti o skutkovom priebehu alebo o príčinnej súvislosti medzi konaním obžalovaného a následkom. Hoci odvolací súd oceňuje snahu prokuratúry o dôsledné preskúmanie skutkového stavu, v predmetnej veci nebolo možné na základe vykonaného dokazovania dospieť k inému rozhodnutiu, než k oslobodeniu obžalovaného, keďže pochybnosti identifikované súdom prvého stupňa neboli odstránené a nebolo ich možné preklenúť ani v odvolacom konaní. Rozsudok súdu prvého stupňa je preto výsledkom správnej aplikácie hmotného aj procesného práva a odvolací súd sa s jeho úvahami v plnom rozsahu stotožňuje.

Odvolací súd sa osobitne zaoberal aj odvolacími námietkami poškodeného, ktorý považuje napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný a nesprávny, avšak s týmito námietkami sa nemohol stotožniť. Zo spisu ani z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa nevyplýva, že by tento súd opomenul podstatné skutočnosti alebo sa nevysporiadal s vykonanými dôkazmi. Naopak, súd prvého stupňa výslovne hodnotil výpovede poškodeného aj jednotlivých svedkov, vrátane skutočnosti, že títo v rôznych fázach konania uvádzali ako útočníka príslušníka Policajného zboru. Táto okolnosť však sama osebe nemôže nahradiť povinnosť súdu skúmať vierohodnosť týchto výpovedí, ich vnútornú konzistentnosť, ako aj ich súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi. Skutočnosť, že obžalovaný explicitne nenamietal nepravdivosť výpovedí jednotlivých svedkov, nemá v trestnom konaní rozhodujúci význam, keďže dôkazné bremeno nesie obžaloba a súd je povinný hodnotiť dôkazy z úradnej povinnosti, nezávisle od procesnej obrany obžalovaného. Pokiaľ ide o znalecký posudok, odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvého stupňa nepostupoval selektívne, ale vychádzal zo všetkých relevantných záverov znalca, vrátane tej časti, v ktorej znalec pripustil možnosť vzniku zranenia úderom alebo kopom, ako aj tej časti, v ktorej jednoznačne nevyvylučil alternatívny mechanizmus vzniku zranenia v dôsledku pádu. Práve existencia tejto rozumnej alternatívy má v trestnom konaní zásadný význam a bráni vysloveniu viny, čo súd prvého stupňa správne reflektoval. Ani skutočnosť, že poškodený už pri prvotnom ošetrení v nemocnici uvádzal, že bol napadnutý policajtom, nemôže sama osebe odstrániť pochybnosti vyplývajúce z rozporov v jeho výpovediach, z nesúladu medzi opisovanou intenzitou útoku a rozsahom zistených zranení, ako aj z objektívnych časových a priestorových údajov. Argumentácia poškodeného, podľa ktorej by bolo nepravdepodobné, aby si poškodený a svedkovia útok zo strany policajta „vymysleli“, predstavuje subjektívne hodnotenie, ktoré nemôže nahradiť požiadavku trestného práva na preukázanie skutkového stavu bez rozumných pochybností. Odvolací súd zároveň konštatuje, že rozsudok súdu prvého stupňa je preskúmateľný, logicky vystavaný a obsahuje jasné dôvody, pre ktoré nebolo možné uznať obžalovaného vinným, pričom skutočnosť, že v dôsledku oslobodzujúceho výroku nemohol poškodený úspešne uplatniť svoj nárok na náhradu škody v trestnom konaní, nemôže sama osebe viesť k záveru o nespravodlivosti alebo nezákonnosti napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd zároveň považuje za potrebné uviesť, že záver o nepreukázaní viny obžalovaného nemožno bez ďalšieho stotožňovať so záverom, že k skutku, pre ktorý bolo vedené trestné stíhanie, vôbec nedošlo. Takýto procesný výsledok vyjadruje výlučne to, že v konaní neboli vykonanými dôkazmi spoľahlivo a bez rozumných pochybností preukázané všetky okolnosti rozhodné pre prijatie odsudzujúceho výroku vo vzťahu ku konkrétnemu obžalovanému. Oslobodenie spod obžaloby preto nepredstavuje autoritatívne potvrdenie pravdivosti obhajoby, ale dôsledok uplatnenia zásady prezumpcie neviny a z nej vyplývajúceho pravidla in dubio pro reo, ktoré vylučujú, aby bol obžalovaný uznaný vinným na podklade neúplne zisteného skutkového stavu, alebo iba na základe vysokej miery pravdepodobnosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, pričom tento rozsudok bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.